

Cycle Berlin Dag 2

Fietsen tot de kern, of tot op de draad?

Genoeg geneuzeld gisteren, over software die niet deed wat ie moest doen, vandaag storten we ons op de kern: fietsen. Daar zijn we voor gekomen.

Maar eerst nog één woordje over die app. Vanmorgen, bij de briefing vóór de rit in de tot fietsenstalling omgebouwde conferentiekamer, bleek de app-ontwikkelaar toch ingevlogen ter bezwering van het malleur. Er was een heuse helpdesk, letterlijk een tafeltje, voor hem ingericht en het was een heel gedrang daar. Vooral veel fruit aan die helpdesk (Apple), dat bleek zich behoorlijk te verslikken na die app-update. Wij, Android-adepten, hadden na wat omzwerven de 'start'-knop gevonden (in het menu profiel, instellingen, en dan dat menu verlaten en tadaa, daar stond ineens een startknop op je scherm). Ik overwoog ook nog een appeltje met de app-ontwikkelaar te schillen, even uitleggen dat als starten de hoofdfunctie van de app is, dat die dan ook prominent in het start-scherm moet staan, niet pas na het graven in een instellingen-menu waar een leek (= fietser) nog niet in durft te graven. Toch liet ik de geslepen bandenlichters maar in mijn tasje, Herman stond te dicht in zijn buurt, en ik had geen zin in discussie vlak voor het moment dat we geacht werden te vlammen, en later bleken die bandenlichters nog héél hard nodig.

Véél fietsen, waar véél kapot aan kan gaan

Waarop we terug komen op de kern van de zaak: fietsen. Een woord dat duidt op de activiteit, het fietsen, het trappen, maar ook op het materiaal nodig om die activiteit uit te voeren: één fiets, twee fietsen, de tweewieler, het stalen ros, al is dat tegenwoordig plastic met wat koolstofvezeltjes erin. Als er één regel geldt in de sport dan is dat: het ligt altijd aan het materiaal, of op zijn minst: zorg dat je materiaal in orde is.

De meeste fietsers verlaten zich dan op de vakman (= fietsenmaker), en jawel, er bestaan heus ook goeie, maar weet dat een blinkend karretje in de etalage geen garantie biedt voor een spik-en-span uitgevoerde servicebeurt. Wij, techneuten, trekken dan liever ons eigen plan (eigenwijsheid is ook een vak), wetend dat als je je ook maar even verdiept in de techniek, dat het allemaal best logisch is. En vooral meters maken, sleutelen aan dat karretje, zien en voelen wat werkt, en wat niet werkt. Handig, altijd je fietsenmaker, want jezelf, bij de hand. Wellicht is de enige reden dat er nog wel eens medefietsers in mijn wiel te vinden zijn, dat ze het materiaal niet helemaal vertrouwen en daarom graag in de buurt van de sleutelman blijven. Menig karretje heb ik tijdens onze VIJC-tours weer aan weten te slingeren.

schoenplaatjes Dirk, niet kluunvast

Julia, de jongedame die geen teamgenoot van team VIJC is, maar die we min of meer geadopteerd hebben, was zich nog niet helemaal bewust van het belang van het materiaal, en voor de liefde die je

daarvoor moet koesteren. Bij het passeren van een paardenweide gisteren, hoorde ik ze de beestjes leuke woordjes toeroepen. Mijn vraag of ze een paardenmeisje was (welk meisje is dat nou niet?) werd bevestigend beantwoord. Ze wás het in elk geval geweest, er vanaf gestapt om nu dus op dat stalen/carbon ros te stappen, maar de genegenheid die ik haar hoorde uiten jegens de levende have, die hoorde ik haar niet praktiseren naar het plastic dat ze nu bereed. En nog minder naar het rubber dat haar nu droeg. Welnu, het resultaat is inmiddels bekend.

Gisteren reed Julia lek, gewoon pech, stukje onverhard, s-bochtje in het tracé, een verloren camera waar ze overheen stuitte. Nieuw bandje erop – wat ze in een indrukwekkende recordtijd deed, ons nog de les lezend hoe je een CO₂-gaspatroon veilig gebruikt om je band op spanning te brengen – en doorrrrrr.....

Vandaag beloofde een rustige relaxte rit te worden, de op één na kortste etappe (129 km) en het hotel van waaruit we vertrokken (Mövenpick) zat in het 'hogere' segment. Aan een vroeg ontbijt wordt niet gedaan, het is niet de arbeidersklasse die hier de bedjes bezet, dus voor deze keer was de starttijd verzet naar 9:00h. Dat betekende dus eerst uitslapen (tot half zeven, alles is relatief), een superdeluxe ontbijtbuffet, en daarmee fysiek gesterkt je naar de start begeven.

En dan dwars door de ochtendspits van Münster, wat niet meevalt met een peloton van 97 fietsers, al scheidde het veld zich snel. Want na 20 kilometer reed Julia wéér lek. Kan gebeuren (behalve bij ezels en stenen), tweede nieuwe binnenbandje erop, buitenband extra goed gecontroleerd op uitsteeksels, al oogde die buitenband erg sleets ("hij is net nieuw", wierp Julia nog tegen, ik durfde het adres van haar fietsenmaker niet te vragen), ook de velg nog eens gecontroleerd, oppompen met de láátste gaspatroon, en GO, GO, GO. Bij de eerste drinkstop bleek het bandje toch weer wat slap, materiaalman naar laten kijken, bijpompen, en toch maar weer verder. Een situatie die zich de volgende dertig

kilometer bleef herhalen. Ik reed inmiddels in Julia's wiel, met de hand-aangedreven bandenpomp paraat, om telkens na het bijpompen een sprintje te trekken van een kilometer of drie totdat de velg weer het asfalt raakte. Voor het halen van de lunchplek dreigden we de tijdslimiet te missen, dus uiteindelijk werd de materiaalwagen toch maar opgeroepen en reed team VIJC in zijn dolle uppie door naar de lunch.

Julia in gesprek met materiaalman Leo, met haar materiaal, en een boterham pindakaas

Julia kreeg een nieuw bandje (binnen en buiten ditmaal), maar durfde het niet aan da latse 40 kilometer met team VIJC af te leggen en koos haar eigen weg (wél richting Berlijn). We finishten om 15:46 in Minden, een pittoresk oud Duits stadje, in een tijd van 6:47:12. Wat gezien de afstand een kleine blamage is. Dit was de rustdag, een easy ride, vlak voor de koninginnenrit morgen, de 178 kilometer met 1000 hoogtemeters. Vandaag was dus niet echt een vuurdoop geweest voor het grote werk morgen. Maar ach, als je materiaal maar op orde is, en je benen, ook dat is materiaal, en vooral je mindset (da's toch een soort software, ai, ai), dan is geen berg te hoog, geen stad te ver. We zitten nu even ten westen van Hannover, de rit van morgen voert naar Königslutter am Elm, vlak vóór de voormalig Oostduitse grens.

Het wordt de Sioux-outfit waarin ik ditmaal ga starten, toch een beetje het sponsorgeld waarmaken. En die broek zit nu eenmaal lekker, wat wel fijn is op zo'n etappe. Het gaat bovendien weer warm worden, dus het belooft een dag van afzien te worden.

Zaterdag, 5:46: het heeft geregend, drijfnat buiten! Loopt het nou nooit zoals je het zou willen?? Oververhitting lijkt vandaag niet het probleem te gaan worden.

Ik zeg: GO, GO, GO.